

Ένα δυσάρεστο επιφαινόμενο

Του ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΣΩΜΕΡΙΤΗ

ΤΟ «ΘΕΜΑ Λιάνη» απαιτεί ορισμένα σχόλια και ορισμένες διασαφηνίσεις. Διότι η υποκρισία ξεπέρασε τα όρια ανοχής.

Πρώτον, δεν υπάρχει «πρόβλημα εκτραηλισμού του Τύπου» αλλά, εκ νέου, πρόβλημα με τον λαϊκισμό - αυριανισμό. Σε όλο τον κόσμο, και στην Ελλάδα, υπάρχουν εφημερίδες και «εφημερίδες», δημοσιογράφοι και «δημοσιογράφοι», όπως υπάρχουν μητροπολίτες και «μητροπολίτες». Αυτή τη στιγμή υπάρχει κίνδυνος για όσους εκφράζονται δημοσίως να χαρακτηρισθούν αυτεπαγγέλτως σαν «έργω υβριστές» και να διωχθούν. Ενώ, με διάφορους μανδύες, ο λαϊκισμός θα θριαμβεύει νομοτύπως παντού. Το φαινόμενο του «αυριανισμού» το εξέθρεψαν πολλοί από όσους σήμερα το καταδικάζουν χαρακτηρίζοντάς το, θρασύτατα, ως «πρόσφατο»! Λες και δεν ζήσαμε τα όσα ζήσαμε τα τελευταία δεκαπέντε - είκοσι χρόνια.

Δεύτερον, η κ. Λιάνη δεν είναι ιδιώτης, διότι είναι - και το θέλησε με κάθε τρόπο - δημόσιο πρόσωπο. Ολοι οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να προστατεύεται η προσωπικότητά τους και ο ιδιωτικός τους βίος. Τα δημόσια πρόσωπα όμως έχουν την υποχρέωση (και το συμφέρον) ο δημόσιος βίος τους να μη βρίσκεται σε κραυγαλέα αντίθεση με τον ιδιωτικό, να σέβονται και τον εαυτό τους και τους άλλους. Η γνωστή δημοσίευση των φωτογραφιών (ανάλογα έχουν διαπράξει πολλοί εδώ και αλλού) θίγει το κοινό αίσθημα αξιοπρέπειας όσο και αν, ταυτόχρονα, προκαλεί κολάσιμο ενδιαφέρον. Θα έπρεπε να προκαλέσει είτε την περιφανή περιφρόνηση της ενδιαφερομένης είτε τη νόμιμη (αλλά με πολλές παρενέργειες) προσφυγή της στη δικαιοσύνη. Αυτό που έγινε όχι μόνο προκάλεσε αντιδράσεις, αλλά και δημιούργησε περισσότερα προβλήματα για την ίδια, για τον Πρωθυπουργό και για την κοινωνία από εκείνα που θέλησε να αντιμετωπίσει.

Τρίτον, η επικέντρωση του ενδιαφέροντος στις πραγματικές ή υποθετικές ιδιωτικές ενασχολήσεις της κ. Λιάνη συσκοτίζει το πολιτικό πρόβλημα, που είναι η ανορθόδοξη απόπειρά της να παίξει κυρίαρχο ρόλο στην πολιτική είτε άμεσα είτε έμμεσα, ως σύζυγος του Πρωθυπουργού. Δικαίωμά της να πολιτευτεί. Δεν είναι δικαίωμά της να χρησιμοποιεί όπως τον χρησιμοποίησε τον κρατικό μηχανισμό για τις προσωπικές της επιδιώξεις. Είναι όμως εξίσου θεμιτό να κρίνει ο κάθε πολίτης την ενασχόλησή της με τα κοινά και να διερευνά ποια είναι τα ως τώρα «πεπραγμένα» της που δικαιώνουν τη φιλοδοξία της να παρεμβαίνει και στην καθημερινή διακυβέρνηση της χώρας και στη χάραξη της εθνικής πολιτικής. Το γεγονός ότι ο σύζυγός της διαπιστώνει ότι «*η Δήμητρα έχει πολιτική κρίση*» μπορεί να συγκινήσει· δεν αρκεί όμως, διότι τα όσα αποκαλύπτονται και τα όσα είναι γνωστά δεν το επιβεβαιώνουν, κυρίως αν σκεφτούμε το ποιόν πολλών από τους ανθρώπους του κύκλου της.

Τέταρτον, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η κ. Λιάνη είναι και θύμα αδικίας. Διότι το μέγα θέμα είναι ο ίδιος ο Πρωθυπουργός, χωρίς τον οποίο εξάλλου δεν θα υπήρχε θέμα Λιάνη, και η αδυναμία των στελεχών του ΠαΣοΚ να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα της διαδοχής του. Είναι βέβαιο ότι το πρόβλημα αυτό έχει συνέπειες για την κυβέρνηση και τη χώρα. Είναι εξίσου βέβαιο ότι έχει ήδη και θα έχει στο άμεσο μέλλον μεγαλύτερες ακόμη συνέπειες για τον ίδιο τον Πρωθυπουργό και την υστεροφημία του.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες και ενώ το άλλο μεγάλο κόμμα, η Νέα Δημοκρατία, παραπαίει, είναι φυσιολογικό να αναζητούν πολλοί «τρίτες λύσεις» με τη σύγκλιση όσων σαφέστατα συμφωνούν στα ουσιώδη, είτε είναι στελέχη του ΠαΣοΚ είτε είναι στελέχη της Νέας Δημοκρατίας. Διάχυτο στην κοινή γνώμη είναι το αίσθημα (το διαπιστώνουν πολλές μελέτες) ότι δεν χρειάζονται και πολλά για μian αναδιάρθρωση του κομματικού συστήματος που θα μπορούσε να αποκαταστήσει την αντιστοιχία πολιτικών στελεχών και πολιτικών στόχων.

Συμπέρασμα: η κ. Λιάνη δεν είναι παρά ένα δυσάρεστο επιφαινόμενο.